Een passie voor Europa

Dannie Van Werde, gehuwd, met een gezin van zeven kinderen die al allemaal zijn uitgevlogen, in de gemeentepolitiek geëngageerd, vertelt hoe zij het Europese project ziet.

Mijn jeugd situeert zich in de jaren 70, ik ging naar de Sociale Hoge School in Leuven en we hadden toen met velen het verlangen om de wereld te veranderen. In die tijd heb ik de GEN (New Generation van Focolare) jongeren leren kennen. Samen probeerden we heel concreet het evangelie te leven. Het was voor mij een avontuur dat mij helemaal vervulde en het was de sleutel om de wereld te kunnen “verbeteren”.

We woonden samen in een huis en we deelden alles, zoals de eerste christenen. Maar wat mij vooral zo gelukkig maakte was dat ik het gevoel had voortdurend een bijdrage te kunnen geven om de maatschappij menselijker en mooier te maken. Iets klein voor een ander doen – een papiertje oprapen op straat – , zorgen dat de afwas gedaan was uit liefde voor de ander enz., al die dingen waren even waardevol dan welk groot evenement we ook deden, zoals bijvoorbeeld een toneelstuk waarmee we in België rondtrokken.

Deze ervaring uit mijn jeugd is heel mijn leven een ankerpunt gebleven. Wat er ook gebeurde altijd kon ik terug keren naar deze veilige haven : het besef dat niets klein was in de ogen van een God die niets anders wil dan “een nieuwe hemel en een nieuwe aarde”. Deze band tussen mijn leven als christen heb ik nooit ervaren als iets dat los stond van de wereld.

Zo heeft de Spiritualiteit van Eenheid van Chiara Lubich, de stichteres van de Focolarebeweging, mij ook een passie voor Europa gegeven. Vele jaren terug hebben we allemaal samen gewerkt voor het project “ Samen voor Europa “ (een netwerk van bewegingen en gemeenschappen over de hele continent heen). Zo is deze speciale liefde voor het grote politieke project “ Europa “in mijn leven gekomen. Misschien zit het ook een beetje in mijn genen waardoor mijn interesse in politiek en politiek engagement iets meer naar voren komt. Mijn moeder is de laatste keer in haar leven zelfstandig naar buiten geweest op 14 oktober 2018, enkele weken voor ze stierf, om haar stem te gaan uitbrengen. In haar kielzog enkele vrouwen die ze gemotiveerd had om ook te gaan stemmen. Want ze kregen normaal gezien een doktersattest omwille van hun hoge leeftijd en beperkte mobiliteit.

In mijn contacten op het werk, op de straat, in de kerkgemeenschap, op het sportveld enz. merk ik dat men het geloof in de democratie grotendeels verloren is. Vooral omdat men na de verkiezingen coalities moet vormen en het COMPROMIS onze bestuursvorm wordt.

En toch is compromis het meest aan ons mens zijn gebonden. We zijn voortdurend wezens die compromissen moeten sluiten. Vanaf dat ik op sta ben ik bezig met compromissen. Gebruik jij eerst de badkamer of ik? Wat gaan we eten vandaag ? Hoe richten we onze kamer in ? Wat pakken we dit probleem op het werk aan?

Zonder compromissen is een leven tussen mensen niet mogelijk.

Europa is ontstaan uit een groot verlangen naar VREDE en sinds Europa bestaat leven wij in Vrede. Maar Europa wil ook democratie verankeren. En ik zelf ervaar dit als iets dat echt te verdedigen is. Democratie is alleen mogelijk wanneer ook wij als burgers betrokken zijn. Niet door allemaal politiek actief te worden maar wel door ons te informeren – door te leren erover te praten. Ik zeg leren. Want zelf sta ik heel dikwijls met mijn mond vol tanden wanneer er over Europa of andere politieke argumenten gesproken wordt.

Vorige week nog toen in een gesprek Europa ter sprake kwam en men zei: “ Europa, dat is alleen maar een geld verslindende machine.” En men haalde feiten aan die inderdaad dit feit voor een deel bevestigden. In mij kwam toen het gezegde boven: Misschien is het beste antwoord een vraag? “En wat zou je doen zonder Europa? “

Maar wat zou je doen zonder Europa?

Voor vele jongeren is dit geen vraag – Europa is er altijd geweest. Maar misschien is het goed dat we toch soms het unieke van Europa in de kijker stellen.

Voor mijn generatie is Europa ver van hun bed …. Maar misschien is het goed dat wij leren ontdekken hoe dichtbij Europa is. Het komt tot in onze huiskamer.

In een ander gesprek vorige week – tijdens een koffietafel voor een begrafenis – sprak ik met iemand die werkt voor Europa – namelijk voor veilig vliegverkeer – toen ik hem hoorde vertellen had ik bijna het gevoel dat Europa iets had van een engelbewaarder. Dit zou ieder land afzonderlijk onmogelijk kunnen doen.

Ik ben wat geëngageerd in de gemeentepolitiek, en ik moet zeggen – samen werken met iemand uit een andere partij die je het tijdens de verkiezingen niet gemakkelijk heeft gemaakt is niet evident. Altijd moet ik even een brugje over om hem nieuw te zien en te benaderen zonder iets te verwachten.

Als ik dan kijk naar mijn klein menselijkheid en dan zie hoe men in Europa het klaar krijgt om altijd unaniem met 27 lidstaten dingen af te spreken! Het lijkt mij een wonder. Ik zie de eensgezindheid omtrent de Brexit. Ik zie de eensgezindheid omtrent hun houding t.o.v. de VS die een handelsoorlog wou starten. Trump dacht met Merkel of Macron de dingen te kunnen regelen. Niets ervan, hij heeft moeten spreken met Juncker, iemand van het kleinste land van Europa. Maar wel degene die Europa vertegenwoordigd. Hij heeft Europa niet kunnen verdelen !

Migratie, een heel actueel en gevoelig thema, is iets dat ze samen aanpakken. Wat zou er gebeurd zijn zonder de Europese Unie tijdens de grote vluchtelingencrisis?

Enz.

Natuurlijk zijn er nog heel veel werkpunten. Maar voor mij is het een project dat de moeite is om te verdedigen !

In mijn leven begint het op mijn vierkante meter, en voor ons allemaal – maar die inzet zouden we samen verder moeten brengen door lokaal te werken maar groot te denken. Willen we dit samen, dan is Europa verdedigen al een weg … Als Europeanen samen kunnen we ook veel beter de hele Wereld tegemoet treden.